

VIDJET ČEŠ,
DUŠE UVIJEK
NAĐU SVOJ PUT

NAKLADNIK

Poetika j.d.o.o.
Božidara Rašice 1, Zagreb
www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA

Katarina Uskoković

UREDNIK

Davor Uskoković

PRIJEVOD

Maja Ručević

LEKTURA

Mira Pavlica

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Beker

TISAK

Og grafika d.o.o.
Jastrebarsko, veljača 2025.

NASLOV IZVORNIKA

Tu verras, les âmes se retrouvent toujours quelque part

Copyright © 2017, Éditions Eyrolles, Paris, France
Croatian edition arranged through Corto Literary Agency
© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2024.

Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.

ISBN 978-953-8481-19-2

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001250429.

SABRINA PHILIPPE

VIDJET ČEŠ,
DUŠE UVIJEK
NAĐU SVOJ PUT

POETIKA

Sadržaj

Uvod	3
Riječ autorice	11
1. Prije	13
2. Prije toga dana	20
3. Toga dana	29
4. Na početku	36
5. Bračni krah	44
6. Pretvaranja	51
7. Toga dana	60
8. Svih idućih dana	67
9. Najzad	75
10. Poziv	82
11. Polje mogućnosti	90
12. Susret	98
13. Cijelim tijelom	109
14. Ciklus	119

15. Bez kraja	128
16. Odlazak	137
17. Odsutnost	149
18. Dara	153
19. Znakovi	162
20. Trojica	171
21. Kazna?	184
22. Te noći	194
23. Nadanja	201
24. Bože... ..	208
25. Uzdizanje	217
26. Ipak, život	227
27. Živjeti dugo	233
28. Proljeće	236
29. Ni toga dana, ni idućih	242
30. Tajna ljubavnika	248
Myriamini zapisi	250
Epilog	259
Zahvale	266

*Christiane i Félixu,
Za Samuela*

Uvod

Kakva se samo priča krije iza mojeg prvog romana! Želim je ispričati odmah, jer osim knjige, i njezin put ima određenu poruku...

Često me pitaju jesam li i sama proživjela neku ljubavnu priču sa svojom srodnom dušom, budući da sam je u knjizi uspjela ispričati s toliko detalja, osjećaja, drame i zanosa. Neću vas dugo ostaviti u dilemi. Odgovor je potvrđan.

Da, proživjela sam jedno čudesno iskustvo, koje me itekako nadahnulo za pisanje ovog teksta; točnije rečeno, to me iskustvo u potpunosti preplavilo. Psiholog sam i stručnjak za ljubavne odnose, dakle, razmišljam i obavljam svoj posao vrlo racionalno, ali to je iskustvo poljuljalo moja čvrsta uvjerenja i spoznaje o tim temama.

Bez daljnjeg, to turbulentno iskustvo prodrimalo je moju tadašnju krutost.

Može li ljubav biti nešto drugo osim biološke, bihevioralne ili nesvjesne reakcije? Postoji li drukčija dimenzija ljubavi, nevezana za bilo kakav materijalni aspekt, postoji li istinska, posvećena ljubav? Jer, kako drukčije objasniti fenomene, poput vizija, predosjećaja, proširene svijesti, duhovnosti, intenzivne kreativnosti?

Iako je moje obrazovanje kartezijskog, odnosno logičkog usmjerenja, proučavajući različitu literaturu s religijskim, filozofskim i poučnim tekstovima, dugo sam tragala za objašnjenjem onoga što sam proživjela... A onda se pojavila zamisao o dijeljenju tog iskustva.

Prije svega, željela sam podijeliti svoju emociju s drugima, kako bi se u njoj prepoznali oni koji su proživjeli slično iskustvo sa svojom srodnom dušom, te da bi ljudi oko njih to mogli razumjeti. Iako mi se u početku činilo teškim teoretizirati o duhovnosti i njezinim aspektima, jer većini ljudi takvo znanje nije dostupno, forma romana omogućuje specifično čitateljsko iskustvo, koje podrazumijeva osjećajnost i razumijevanje.

Nikad ranije nisam pisala fikciju, dok me ta ideja nije posve preplavila. "MORAM to napisati!" – bila je rečenica koja me posvuda pratila.

U to vrijeme radila sam kao novinarka na *France 2*, zajedno s Jean-Lucom Delarueom. Već sam pet godina, uz vrlo užurbani ritam života, vodila emisiju *Toute une histoire*, kada se, jednog lipanjskog dana, dogodilo neizbježno... Pomislila sam da moram dati otkaz i otići, kako bih mogla neometano uploviti u svoju priču koja me neprestano proganjala.

Tu sam priču zamislila kao poučnu. Tako se rodila ideja o meni kao “učenici”, te starijoj ženi kao “učiteljici”, odnosno o dvojcu u kojem će starija žena onu mlađu podučavati što je to istinska Ljubav, o dvojcu pred kojim bi i sam čitatelj bio u ulozi početnika koji tek treba nešto naučiti.

Željela sam da ta priča bude univerzalna, s protagonistima bez imena, kako bi se svatko mogao poistovjetiti s njom.

Zamislila sam da se moja priča odvija na otočiću Saint-Louis u Parizu, u kafiću u koji sam navraćala svakog jutra...

Na neka mjesta u tekstu dodala sam i nekoliko pjesama.

U vrijeme kada sam htjela napustiti svoj posao, imala sam samo nekoliko zamisli o priči, uz želju da svoje iskustvo podijelim s drugima. Iako mi se to tada činilo bezvrijednim i besmislenim, te unatoč svemu što je uslijedilo, nisam se pokajala zbog svoje odluke.

Kada sam na poslu navela neuobičajen razlog zbog kojeg želim napustiti radno mjesto, iz audiovizualne produkcije odgovorili su mi da se takav televizijski kanal i emisija ne mogu tek tako napustiti, jer smo imali vjernu publiku, a sama emisija rušila je rekorde gledanosti... No inzistirala sam i dogovorili smo se za sporazumni otkaz.

Nakon nekoliko mjeseci oklijevanja i neuspješnih pokušaja pisanja, jedne večeri sjedila sam pred računalom, kad me obuzela neka čudna vrsta transa. Riječi su samo potekle iz mene; rečenice su se raspjevale, bez ikakve

zadržke ili ispravljanja, kao da je sve to već ranije napisano, negdje drugdje. Roman je nastajao nekoliko mjeseci, tijekom kojih sam cijelo vrijeme pisala kao hipnotizirana, sve dok ga nisam završila.

Na kraju toga vrlo neobičnog iskustva, shvatila sam da u rukama držim knjigu koju sam željela napisati. I da je sve ono važno u njoj. Osjetivši kako u meni raste samopouzdanje, poslala sam je nekolicini nakladničkih kuća.

Potom sam grozničavo iščekivala... Poslije nekoliko tjedana počeli su pristizati prvi odgovori, sve redom odbijenice. Neki su tvrdili da bi mi objavili roman, ali samo ako napišem tekst posvećen psihologiji ljubavnih parova, a jedan me nakladnik prilično ocrnio, napisavši da u autorskom smislu ne vrijedim ništa i nikada neću postati autoricom romana, dok mi ostali nisu ni odgovorili.

Još sam nekoliko mjeseci uzalud pokušavala, koristeći se poznanstvima i vezama, ali ni jedan nakladnik nije želio objaviti moju knjigu. Stoga sam je pospremila u ladicu, gdje je čamila još pune četiri godine.

No, duboko u sebi znala sam da će moj roman kad-tad ugledati svjetlo dana; bila sam neopisivo uvjereni u to. Možda se to dogodi kad umrem, mislila sam, ili pod nekim drugim imenom umjesto mojeg, ali dogodit će se...

Godine 2016. uspjela sam se povezati s jednom nakladničkom kućom, koja je bila spremna objaviti moj roman. Prvi put je netko prihvatio moj tekst... Ali s tog sastanka izašla sam pomalo tužna. Nakon toliko čekanja, obično "da" nije mi se činilo dovoljnim. Bojala sam se da se time neće u dovoljnoj mjeri prenijeti poruka mog

romana. Sjećam se posljednjeg telefonskog razgovora koji sam uplakana vodila s ljudima iz te kuće, odbijajući njihovu jedinstvenu ponudu. Kad sam prekinula vezu, pomislila sam da sam zasigurno luda – luda jer sam zbog pisanja napustila sve, luda jer sam odbila jedinu ponudu za objavljivanje koju sam dobila. Da, bila sam potpuno luda i neuračunljiva, ali na to se ludilo više nisam obazirala.

Nedugo nakon toga, iz izdavačke kuće *Eyrolles* poslali su mi ponudu koju sam prihvatila – moj roman, *Vidjet češ, duše uvijek nađu svoj put*, bit će dostupan širokoj publici, a to je bilo jedino što mi je važno.

Na kraju je ugledao svjetlo dana, početkom veljače 2017. Osjećala sam neizmjernu radost, ali i olakšanje. Koliko god čudno zvučalo, sjećam se da sam pomislila kako sada mogu mirno otići s ovoga svijeta, jer sam svoju misiju ispunila.

Nažalost, sretni događaji u životu često se preklope s onima nesretnim. Nekoliko dana nakon što je moj roman objavljen, preminula je moja majka.

Danas često pomišljam na to kako me pratila cijelog života, sve dok nisam završila svoju misiju. A onda je izvukla svoju ruku iz moje, i u nju mi stavila pero.

Mjeseci koji su uslijedili, bili su ispunjeni gustom maglom tuge i suza. Do moje je svijesti odnekud dopiralo da je roman doživio uspjeh. Godine 2018. objavljen je i u džepnom izdanju, a ja sam nastavila pisati i više se nisam mogla zaustaviti. Knjige su mi se jednostavno “događale”, čitavi romani i eseji; pisala sam u nekoj vrsti transa, koji danas vrlo dobro razumijem.

Često bi me pitali otkuda dolazi nadahnuće za sve te tekstove, kako nastaju moji likovi, na koji način razvijam priču u svojim knjigama. Teško mi je odgovoriti na takva pitanja jer se samoj sebi, baš kao i one prve večeri kada sam krenula pisati, i dalje činim poput običnog piskarala. Pišem bez nekog razrađenog plana i zapisujem ono o čemu razmišljam, za što mi je potrebno samo vrijeme... Čim je priča ispisana, više mi ne pripada i ne razmišljam o njoj; osim toga, osjećam se prilično čudno kada čitam samu sebe. Jesam li *ja* doista napisala te rečenice? Kako? Ne sjećam se...

Prošlo je nekoliko godina.

U siječnju 2023., jedna mi je poznanica poslala *screenshot* s interneta. Na poznatoj internetskoj stranici, moj roman, *Vidjet ćeš, duše uvijek nadu svoj put*, nalazio se na vrhu popisa najprodavanijih knjiga. Kako je to moguće, šest godina nakon što je objavljen? Nema objašnjenja. Možda se pročulo za njega preko društvenih mreža i čitateljskih klubova, no otada, njegova popularnost nastavila je rasti.

Nakon tih prvih brojki i osvrta, uslijedilo je na tisuće novih pohvala, cijela jedna kiša “zahvala” koje ni dan-danas ne mogu shvatiti.

Taj roman očito ima svoj vlastiti put, vibrira na sebi svojstven način, ima svoj cilj. Čini mi se da umiruje, rasvjetljava, te ponekad olakšava čitateljima muke, a ja sam samo njegova čuvarica i prenositeljica.

Jedino što danas sa sigurnošću mogu reći je to da se nisam prevarila – trnoviti put kojim sam se kretala prije

nekoliko godina, nije bio uzaludan. Postoje izvjesni pozivi o koje se naša duša ni u kojem slučaju ne smije oglušiti.

Sjetila sam se ovih dana riječi koje mi je uputila prijateljica, pročitavši roman odmah nakon što sam ga napisala, osoba koja je bila uz mene dok sam razočarana primala sve te odbijenice: “Ne radi se o tome da tvoj roman nije kvalitetan. Mislim da je jednostavno prerano da bi njegova poruka bila prihvaćena... Čini mi se da je potrebno samo malo pričekati...”

I bila je u pravu. Taj trenutak je došao. Svijest se polako budi, a naš svijet se sve više otvara prema jednoj vrsti duhovnosti koja je sve manje opterećena religijskim predznakom. A to je, vjerojatno, početak procesa.

Danas znam da sam, nakon iskustva koje je tako snažno potreslo moj život, konačno ispunila misiju koja mi je dodijeljena – da s vama podijelim svoje riječi, to svjetlo Ljubavi.

Neka vas moje riječi prate na vašem putu... kako biste ih mogli prenositi dalje.

Sabrina Philippe

Riječ autorice

Postoje osobe koje nas jednim osmijehom, u djeliću sekunde ili za samo nekoliko sati, dotaknu više nego neke druge za cijelog života.

Postoje oni koje prepoznajemo samo jednim pogledom i oni koje postupno upoznajemo.

Postoje oni koje volimo instinktivno, volimo sve njihovo, i mračne i svijetle strane, miris i kožu, riječi i šutnju, a postoje i oni kojima se prilagođavamo.

Postoje oni zbog kojih postavimo samo jedno, ali i oni zbog kojih postavljamo na stotine pitanja.

Postoje oni koje procjenjujemo i oni koje jednostavno vidimo.

Postoje oni koji se ušušavaju u naše misli, i oni koji se za njih grčevito drže.

A zašto je tako?

Upoznala sam puno muškaraca i žena u svom životu. Podijelili su sa mnom svoje najdublje osjećaje, strahove i boli, uvijek postavljajući ista pitanja: zašto voljeti, kako nastaviti ili prestati voljeti?

Neki od njih proživjeli su jedinstvenu i do te mjere intenzivnu ljubavnu priču, da ih njihovi vlastiti osjećaji zbunjuju. Kada takva priča završi, ostaju uspomene koje te osobe neprestano, zauvijek i iznova prizivaju. Ponekad im se čini da će poludjeti.

Bez te ljubavi čini im se nemoguće i mučno živjeti, dani su im prožeti iščekivanjem i posustajanjem.

Susret s tom fatalnom osobom doživljavaju kao prokletstvo, a rastanak s njom kao kaznu.

Ovu knjigu napisala sam zbog takvih ljudi, kako bi shvatili da nisu ludi. Nema ničeg patološkog u tome što vam se događa. To što se događa vama, događa se i drugima. To što proživljavate, proživjela sam i sama.

Takve priče ne mogu se objasniti isključivo psihologijom jer ona nema sve odgovore, ali postoje i druga tumačenja tih nevjerojatnih ljubavnih priča, postoje i neki drugi odgovori...

Takva ljubav je dar.

Tuga je samo prva dionica dugog putovanja na koje vas pozivam na stranicama koje slijede...

1

Prije

*Bit će i jutara i ljeta,
oluja i ushita.*

KADA SAM PRVI PUT prešla most kako bih stigla do otoka, znala sam da nisam pogriješila. Baš sam tu trebala doći i živjeti na tom mjestu “između dviju obala”. Upravo sam se uselila u stan broj 14 na Bulevaru Morland. Želeći zaboraviti prošlost, prodala sam i posuđe i slike i namještaj, a posteljinu sam bacila. Nakon što sam nekoliko mjeseci živjela u bezličnom prostoru, prožetom našim mrtvim brakom, i nakon što je zauvijek otišao, odlučila sam da više ne želim biti čuvaricom priče koja je prestala postojati. Previše sam plakala.

Svake večeri, u praznom krevetu ispod zgužvanih plahti, lila sam suze zbog njegovog okrutnog napuštanja.

Čekala sam san koji bi najzad došao kao dar, kao spokoj. Ustvari, mislila sam da ću ga suzama vratiti. Bol je nerijetko posljednja stvar koja čovjeka veže za osobu koje više nema. Stoga se za tu patnju, ma koliko bila bolna, grčevito i do iznemoglosti hvata. Bila sam iscrpljena. Vodila sam previše bitaka kako bih sačuvala ostatke toga nekadašnjeg raskošnog *mi*.

Borila sam se da ne ode s njom, a ona se borila da me on napusti. I pobijedila je. Potom sam se borila da mi se on vrati, a ona se borila da ne požali zbog svog izbora. I opet je pobijedila. Nakon svega toga borila sam se protiv zaborava, i u toj usamljenoj borbi konačno pobijedila. No ta mučna i teška pobjeda svakog me dana sve više zamarala. Tim više što bi, svaki put kada bih ga srela, primijetila na njemu onaj ushit tipičan za sve nove priče, iako se trudio doimati se tužnim. Sve dok mi jednoga jutra, gotovo neprimjetno, taj mučno osvojeni pehar nije ispao iz ruku i razbio se.

Toga jutra, nakon što sam ustala, otvorila sam ladicu izbljedjele plave komode, koja se lako otvarala a teško zatvarala, ladicu u kojoj su moje stvari bile pomiješane s njegovima koje je ostavio. Sjedeći na podu, promatrala sam tu našu također neobičnu i izbljedjelu prošlost koju više nisam mogla prepoznati. Ma koliko željela tom remenju i tkaninama pripisati neku zajedničku uspomenu, nije mi polazilo za rukom. A ipak, tih nekoliko mjeseci uspjela sam se nekako čudesno odmoriti u toj svojoj čahuri od boli. No toga jutra, činilo mi se da sam izgubila čak i tu sitnu nelagodnu udobnost, satkanu od suza i maramica, taj ples uspomena koje bole.

Međutim, u toj ladici odmotao se cijeli jedan mali film uspomena. Tu je bio moj končani top tirkizne boje, koji sam nosila onoga dana kada me prvi put vidio. Iako ja njega nisam primijetila, dobro se sjećam toga kišnog dana, automobila u koji je ušao i sebe kako sjedim na stražnjem sjedalu. U jednom trenutku okrenuo se prema meni i pogledao moje svijetle oči. Zavolio me na prvi pogled, to mi je kasnije rekao. Zbog toga sam i zadržala taj kratki tirkizni top.

Ali ja se njegovog lica toga dana uopće nisam sjećala. I tako sam držala u rukama uspomenu koja je zapravo pripadala samo njemu, a priča o toj uspomeni stvarala je zajedničku uspomenu. Ustala sam, potražila što veću vreću i ubacila u nju sve naše stvari iz te plave ladice, uključujući i one koje sam mu poklonila. Vreće su se gomilale u pred-soblju. Pregledala sam sve pokućstvo, uzimala predmete s komoda i slagala ih u vreće, pa se opet vraćala u obilazak. Sve sam pobacala. Željela sam da me to potrese, ali nisam više ništa osjećala. Te noći nisam mogla zaspati, ali nisam plakala. Jednostavno sam sve ispraznila – i svoju bol i svoje sjećanje.

Kad mi se učinilo da više nema ničega za baciti, istuširala sam se, našminkala, odjenula jedine preostale traperice i majicu i nazvala Simona.

Simpatičnog i opuštenog mladića po imenu Simon upoznala sam nedavno, na jednoj zabavi s koje sam, kao i sa svih drugih, brzo otišla. Ne znam zašto, ali svidjela sam mu se. Nekoliko me puta nazvao telefonom, ali i te sam razgovore skratila koliko sam god mogla. No trebao mi je povratak u život, čeznula sam za životom u sebi i

oko sebe. U toj novoj praznini trebao mi je netko tko će se aktivirati oko mene, kako bih se i ja aktivirala i oživjela.

Brzo je stigao sa svojim skuterom. Čekala sam ga dolje, u prizemlju svoje zgrade. Lice mu je bilo ozareno, smiješio se. Sjela sam iza njega na skuter; vozio je brzo i činilo mi se kao da vjetar tjera moje misli. Volim brzinu i vjetar. Odveo me u kino – ne sjećam se više naslova filma koji smo gledali, ali znam da se radilo o komediji. Pro-matrala sam parove u dvorani kako razgovaraju, smiješe se jedno drugome, ili pak u tišini uživaju u međusobnoj blizini.

U tom trenutku poželjela sam se stopiti s tim nedjeljnim ambijentom. Primila sam Simona za ruku, a on mi se nasmiješio. Imao je pomalo bebasto, dječjačko lice i zračio dobroćudnošću koja će s godinama tek zadobiti oblik, no ja sam već znala da mene u toj budućnosti neće biti. Njegov je parfem fino mirisao, a nabori njegove košulje bili su zgužvani poput plahti. Pomislila sam na njegov krevet, na svoje tijelo u njegovom krevetu. Mojem umrtvljenom tijelu trebao je pokret. Poljubio me u vrat i ja sam mu uzvratila poljubac.

Iz kinodvorane izašli smo u tišini i odvezli se u Simonov mali studentski stan, iako više nije studirao. Razumjeli smo se prešutno i vodili smo ljubav.

Nešto kasnije te večeri, čestitala sam samoj sebi zbog tog poteza, jer sam se ponovo osjećala kao poželjna žena. Simon me pitao želim li prenoćiti kod njega, a ja sam pomislila na sve one vreće u mom predsoblju i pristala. Zaspali smo, a kad sam se sutradan probudila, više nije bilo suza. Umjesto njih dočekala me kava pokraj kreveta.

Rekla sam mu da namjeravam prodati sve što imam. “Čak i auto?” upitao me. Da, čak i auto.

Simon je rekao da poznaje ljude koji se time bave i da će mi pomoći kako bih napustila predgrađe u kojem žive uspavani parovi.

Objašnjavala sam mu: “Želim osjetiti život oko sebe, prometnu gužvu, prolaznike koji žure, ljudski žamor; ne želim više dosadne nedjelje.” On je otvorio mapu glavnoga grada i rekao: “Onda je ovo mjesto za tebe.” Pušeci svoju prvu cigaretu tog jutra, pomislila sam kako je Simon sigurno u pravu. A onda sam požurila, jer sam toga dana morala govoriti o temama ljubavi.

Naime, bavila sam se upravo time. Ljubavlju. Govorila sam o njoj i slušala druge kako o njoj govore. O ljubavi u svim njezinim oblicima, od one na prvi pogled do prekida, o preljubu i usamljenosti. Poznavala sam sve ljestvice ljubavne glazbe, kao i pogrešne tonove. To je jednostavno bilo tako. I, za divno čudo, što je moj brak više tonuo, ljudi su sve više željeli da im osvijetlim srca svojim savjetima. Očito mi je dobro išlo jer sam to radila uvjerljivo, a na kraju krajeva, po tome sam i postala poznata. Nekoliko puta tjedno gostovala sam u televizijskim programima, napisala sam knjigu o samačkom životu te primala brojne mejlove od parova na rubu prekida. Kakav je to paradoks bio! Paradoks moga vlastitog usamljeničog života u kojem sam noću jecala, a danju ohrabivala neznance. No moja vlastita muka omogućivala mi je bolje razumijevanje tuđe muke. Lakše sam se povezivala s drugima, a samim tim ih i bolje usmjeravala.

Ni dan-danas ne razumijem otkuda mi takva vjera u

druge, to oduševljenje zbog tuđe sreće pred kamerama. U to vrijeme, tuđa sretna svjedočenja doživljavala sam kao ubode nožem u vlastito srce, a ona nesretna kao okrutnu potvrdu mojih vlastitih neuspjeha i razočaranja.

No u svemu tome pratila me sreća i vješto sam se snalazila. Procedura je bila uvijek ista i prilično jednostavna: prije snimanja, prvo bi me našminkali. Rijetko bih promatrala svoj odraz u ogledalu, bilo mi je svejedno kako izgledam, to ionako ništa ne bi promijenilo. Kada bih se osjetila spremnom, ušla bih u studio. Ponekad bismo jako dugo čekali voditelja. A kad bi se napokon pojavio, emisija bi započela. Pozdravio bi me kratko kimnuvši glavom. Nisam ga poznavala od ranije, ni iz privatnog ni iz profesionalnog života. Produkcija je jednostavno zaključila da ostavljam dobar dojam preko ekrana i on se s tim složio. A to je bilo dovoljno. Tijekom snimanja ophodio se sa mnom na nekakav prijateljski, površan, ali saveznički način. Imala sam materijala za svaku temu koju bi naćeo. I odgovor na svako pitanje. Čudila sam se samoj sebi. Otkuda mi sve te zalihe znanja? Uopće se nisam pripremala. Samo bih se usredotoćila na svakoga gosta koji bi sudjelovao u emisiji i pokušala ga savjetovati. Ponekad bi voditelj pohvalio neki moj odgovor, ili primjedbu koja bi mu se učinila opravdanom. I to je bilo to. Nakon završetka snimanja, on bi otišao u svoju garderobu, a ja kući. Ponekad sam snimala i nekoliko emisija uzastopce, što je ujedno bilo i uzbudljivo i iscrpljujuće. No voljela sam taj umor, tu vitalnu potrebu za snom koja me činila još življom.

Zapravo, kao da nisam bila ni svjesna da će ti sati,

provedeni pod svjetlima reflektora, biti emitirani javno. Uvijek bih se iznenadila kad bi me netko prepoznao na ulici i to bi me često, na neki nezgodan način, podsjetilo na čudni posao kojim sam se bavila. Možda sam zbog vlastitog opustošenog života duboko u sebi smatrala da nemam pravo govoriti o ljubavi. No uvjerenost s kojom sam to ipak činila, nadoknađivala je nedostatak osobne upletenosti.

Zbog te sam distance postala pokusni kunić samoj sebi. Svaku emociju mogla sam korisno upotrijebiti u tom drugom životu. Na taj sam način prihvatila i svog novog ljubavnika.

I tako sam toga dana, nakon buđenja kod Simona, krenula na posao, gdje sam razglabala o pitanjima ljubavi, nešto rasterećenija i tijelom i dušom, te ispunjena nekim novim osjećajima. Ili je možda bolje reći – onim starim, ali izmijenjenim osjećajima. Dani su prolazili, a ja sam se sve više prepuštala toj vedroj Simonovoj jednostavnosti. Prespavala bih kod njega i rijetko se vraćala u svoj stan, kupovala sam samo ono najnužnije i živjela iz dana u dan. Hodala sam u istoj odjeći, onoj sa snimanja. Bila sam bezbrižna, poput neke mlađahne djevojke na odmoru, odmoru od same sebe. Kada nisam bila na poslu, razmišljala sam samo o jednostavnim stvarima – o tome što ću pojesti, na koji bih način te večeri željela voditi ljubav, ili kako ću provesti vikend.

Uskoro sam potražila stan u četvrti koju mi je spomenuo Simon i brzo prodala sav svoj namještaj, slike i auto. Zatim sam se preselila.